

Žalovaná: Rakouská republika (zástupci: C. Pesendorfer a U. Zechner, zmocněnci)

Vedlejší účastnice podporující žalovanou: Italská republika (zástupci: G. Palmieri, zmocněnkyně, a S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Nepřijetí veškerých opatření nezbytných pro dosažení souladu s čl. 6 odst. 3 a přílohou II směrnice Rady 91/440/EHS ze dne 29. července 1991 o rozvoji železnic Společenství (Úř. věst. L 237, s. 25), jakož i s čl. 4 odst. 2 a čl. 14 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/14/ES ze dne 26. února 2001 o přidělování kapacity železniční infrastruktury, zpoplatnění železniční infrastruktury a o vydávání osvědčení o bezpečnosti (Úř. věst. L 75, s. 29), ve stanovené lhůtě

Výrok

- 1) *Žaloba se zamítá.*
- 2) *Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.*
- 3) *Italská republika ponese vlastní náklady řízení.*

(¹) Úř. věst. C 30, 29.1.2011.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 28. února 2013 — Evropská komise v. Spolková republika Německo

(Věc C-556/10) (¹)

(„Nesplnění povinnosti státem — Doprava — Rozvoj železnic Společenství — Směrnice 91/440/EHS — Článek 6 odst. 3 a příloha II — Směrnice 2001/14/ES — Článek 4 odst. 2 a čl. 14 odst. 2 — Provozovatel infrastruktury — Nezávislost z hlediska organizace a rozhodovacích pravomocí — Holdingová struktura — Směrnice 2001/14 — Článek 7 odst. 3 a čl. 8 odst. 1 — Stanovení poplatků na základě přímých nákladů — Zpoplatnění — Přímé náklady — Celkové náklady — Směrnice 2001/14 — Článek 6 odst. 2 — Neexistence podnětů ke snížování nákladů — Směrnice 91/440 — Článek 10 odst. 7 — Směrnice 2001/14 — Článek 30 odst. 4 — Regulační subjekt — Pravomoci“)

(2013/C 114/07)

Jednací jazyk: němčina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: G. Braun a H. Støvlbæk zmocněnci)

Žalovaná: Spolková republika Německo (zástupci: T. Henze, J. Möller, N. Graf Vitzthum, zmocněnci, a R. Van der Hout, advokát)

Vedlejší účastnice podporující žalovanou: Česká republika (zástupci: M. Smolek, J. Očková a T. Müller, zmocněnci), Italská republika (zástupci: G. Palmieri, zmocněnkyně a S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Nepřijetí veškerých opatření nezbytných pro dosažení souladu s čl. 6 odst. 3 a přílohou II směrnice Rady 91/440/EHS ze dne 29. července 1991 o rozvoji železnic Společenství (Úř. věst. L 237, s. 25; Zvl. vyd. 07/01, s. 341), jakož i článku 2, čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 3, čl. 8 odst. 1, čl. 14 odst. 2 a čl. 30 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/14/ES ze dne 26. února 2001 o přidělování kapacity železniční infrastruktury, zpoplatnění železniční infrastruktury a o vydávání osvědčení o bezpečnosti (Úř. věst. L 75, s. 29; Zvl. vyd. 07/05, s. 376), ve stanovené lhůtě

Výrok

- 1) *Žaloba se zamítá.*
- 2) *Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.*
- 3) *Česká republika a Italská republika ponесou vlastní náklady řízení.*

(¹) Úř. věst. C 38, 5.2.2011.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 26. února 2013 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Haparanda tingsrätt — Švédsko) — Åklagaren v. Hans Åkerberg Fransson

(Věc C-617/10) (¹)

(„Listina základních práv Evropské unie — Působnost — Článek 51 — Uplatňování práva Unie — Postih jednání ohrožujících vlastní zdroj Unie — Článek 50 — Zásada ne bis in idem — Vnitrostátní systém, v němž existují dvě oddělená řízení, správní a trestní, k sankcionování téhož protiprávního jednání — Slučitelnost“)

(2013/C 114/08)

Jednací jazyk: švédština

Předkládající soud

Haparanda tingsrätt

Účastníci původního řízení

Žalobce: Åklagaren

Žalovaný: Hans Åkerberg Fransson

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Haparanda tingsrätt — Výklad článku 6 SEU a článku 50 Listiny základních práv Evropské unie — Vnitrostátní judikatura vyžadující k upuštění od použití vnitrostátních ustanovení, která mohou být v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, jasnou oporu v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva — Vnitrostátní právní úprava, podle níž totéž jednání v rozporu s daňovým právem může být sankcionováno jednak dle správního práva daňovou přírůzkou a jednak dle trestního práva trestem odnětí svobody — Slučitelnost vnitrostátního systému, v němž existují dvě oddělená řízení k sankcionování téhož protiprávního jednání, se zásadou *ne bis in idem*

Výrok

- 1) *Zásada ne bis in idem uvedená v článku 50 Listiny základních práv Evropské unie nebrání tomu, aby členský stát uložil za totéž jednání spočívající v nesplnění povinnosti podat příznání k dani z přidané hodnoty postupně daňovou a trestní sankci, jestliže první sankce nemá trestní povahu, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.*
- 2) *Unijní právo neupravuje vztah mezi Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950, a právními řádými členských států a ani nestanovuje důsledky, které musí vnitrostátní soud vyvodit v případě rozporu mezi právy zaručenými touto Úmluvou a vnitrostátní právní normou.*

Unijní právo brání soudní praxi, která povinnost vnitrostátního soudce upustit od použití jakéhokoli ustanovení odporujícího základnímu právu zaručenému Listinou základních práv Evropské unie podmiňuje tím, že uvedený rozpor jasným způsobem vyplývá ze znění této Listiny nebo z příslušné judikatury, jelikož vnitrostátní soud zbavuje možnosti posoudit plně, případně ve spolupráci se Soudním dvorem Evropské unie, slučitelnost uvedeného ustanovení s touto Listinou

(¹) Úř. věst. C 72, 5.3.2011.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 26. února 2013 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesgerichtshof — Německo) — Air France v. Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

(Věc C-11/11) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Letecká doprava — Nařízení (ES) č. 261/2004 — Články 6 a 7 — Navazující lety — Zjištění zpoždění při přeletu do cílového místa určení — Zpoždění o tři hodiny nebo více — Práva cestujících na náhradu škody“)

(2013/C 114/09)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesgerichtshof

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Air France

Žalovaní: Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Bundesgerichtshof — Výklad článků 6 a 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 (Úř. věst. L 46, s. 1; Zvl. vyd. 07/08, s. 10) — Mezikontinentální let složený z několika částečných úseků — Situace, ve které se přilet do posledního místa určení zpozdí o deset hodin, ačkoli zpoždění při odletu nepřesáhne hranice stanovené v čl. 6 odst. 1 nařízení (ES) č. 261/2004 — Případné právo na náhradu.

Výrok

Článek 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91, musí být vykládán v tom smyslu, že cestujícím, jejichž let s mezipřistáním byl při odletu zpožděn v rozsahu nedosahujícím prahových hodnot stanovených v článku 6 uvedeného nařízení, kteří však dosáhli cílového místa určení tři nebo více hodin po plánovaném čase přiletu, přísluší nárok na náhradu škody na základě článku 7 uvedeného nařízení, neboť uvedená náhrada škody není podmíněna zpožděním při odletu, a tudíž se neváže na splnění podmínek stanovených ve výše uvedeném článku 6.

(¹) Úř. věst. C 95, 26.3.2011.